

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.149 van 27 juni 2013
in de zaak A. 197.629/VII-37.886.**

In zake : Roger SIMONS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joseph Peeters
kantoor houdend te 3400 Landen
Brugstraat 17
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Abbeloos
kantoor houdend te 9200 Dendermonde
Noordlaan 82-84
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 6 september 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 18 juni 2010 waarbij het bestuurlijk beroep ingesteld tegen de beslissing van de toezichthoudende ambtenaren van het Agentschap voor Natuur en Bos van 22 februari 2010, houdende het opleggen aan Roger Simons en Egide London van een aantal bestuurlijke maatregelen, ongegrond wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 oktober 2012.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joseph Peeters, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Patrick Vandendael, die loco advocaat Dirk Abbeloos verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Rita Van Den Eeckhout heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is eigenaar van een aantal percelen grond ter hoogte van de Stroevenboshoeve te Voeren. De percelen zijn volgens het gewestplan gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

3.2. Op 16 februari 2010 sluit de verzoeker een verkoopovereenkomst met Egide London betreffende voormelde percelen. De notariële verkoopakte wordt verleden op 27 april 2010 en geregistreerd op 4 mei 2010.

3.3. Twee toezichthouders van het Agentschap voor Natuur en Bos stellen op 17 februari 2010 het volgende vast :

"(...)

Op zeventien februari tweeduizendtien tijdens onze dienstronde stellen wij omstreeks 11.00 vast dat ter hoogte van de Stroevenboshoeve verschillende hagen, knobomen en hoogstam fruitbomen omgeduwd zijn. De bomen zijn met wortel en al in 1 geheel uit de grond geduwd. Het betreft allen zeer oude en zeer landschappelijk en ecologisch waardevolle landschapselementen die onvervangbaar zijn. De illegale rooiingen zijn uitgevoerd op de kadastrale percelen 1ste afdeling, sectie C, nrs. 1156a, 1167, 1168, 1170, 1164 en 1152.

- In totaal is op deze percelen meer dan 400 meter meidoornhaag gerooid. Sommige struiken hebben een omtrek van meer dan 1 meter wat er op wijst dat deze verschillende tientallen jaren oud zijn. Tussen de meidoorn stond er ook Sleedoorn, Hazelaar en Gewone vlier.
- Verder zijn er 2 knotwilgen gerooid (omtrek 450cm en 500cm), 5 knotessen (omtrek 285cm, 260cm, 330cm, 330cm en 265cm) en 6 knothaagbeuken (omtrek 205cm, 210cm, 195cm, 225cm, 320cm en 1 onbekend omdat de stam al verwijderd was). Deze grote omtrekken wijzen erop dat de meeste van deze bomen meer dan 100 jaar oud zijn.
- In een poel zijn een 3-tal stoven van wilgen gerooid.
- Tenslotte zijn er een 31 hoogstam fruitbomen gerooid. Deze bomen hadden een omtrek tussen 120cm en 200cm. Ook deze bomen zijn verschillende tientallen jaren oud.

De werken zijn uitgevoerd op eigendom van SIMONS Roger in zijn opdracht. Deze gronden zijn momenteel te koop via Notaris BINET Philippe, Rue de la Bel 51, 4880 Aubel. De illegale rooiingen werden uitgevoerd door loonwerker LONDON Egide, doch volledig in opdracht van SIMONS Roger".

Er wordt een proces-verbaal opgesteld wegens inbreuken op de artikelen 13 en 14 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna : natuurbehouddecreet), op artikel 8 van het besluit van de Vlaamse regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het natuurbehouddecreet en op artikel 16.6.1 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna : milieubeleidsdecreet).

3.4. Met een besluit van 22 februari 2010 legt de toezichthoudende ambtenaar van het Agentschap voor Natuur en Bos aan de verzoeker "als opdrachtgever van de vernieling van Kleine Landschapselementen" en aan Egide London "als uitvoerder van de vernieling", de volgende bestuurlijke maatregelen op :

"- onmiddellijke en volledige staking van werken, die strijdig zijn met de vergunningsplicht inzake het rooien van hoogstammige bomen en het rooien van hagen;

- het herstellen van de onvergund vernietigde Kleine Landschapselementen; door vervanging van de gerooide bomen en vervanging van de gerooide hagen met heraanplanting van dergelijke groenelementen.

Uit te voeren heraanplanting :

. Knot-wilgen (*Salix alba*) : 5 exemplaren, met plantsoen-stamomtrek 15/20 cm;

. Knot-essen (*Fraxinus excelsior*) : 10 exemplaren, met plantsoenafmeting 200/250 cm;

. Knot-haagbeuken (*Carpinus betulus*) : 15 exemplaren, met plantsoenafmeting 200/250 cm;

. Hoogstam-fruitbomen : 60 exemplaren, met plantsoenmaat 200/250 cm; Waarvan 20 appelaars, 20 perelaars en 20 kerselaars;

Aan te planten in regelmatig plantverband, ongeveer 12 m tussenafstand boom tot boom.

Alle te herplanten bomen moeten met een beschermingscorset en steunpalen voor corset worden voorzien, om te beschermen tegen vreeschade en schuurschade door grazend vee.

. Hagen : een strooklengte van minstens 400 m afstand moet heraanplant worden met meidoorn-haagstruiken (*Crataegus monogyna*), met 3 struiken per strekkende meter, dus in totaal 1.200 meidoornstruiken her aan te planten.

. Struikmaat : 2-jarig boomkwekerijplantsoen maat 60/120.

De herbeplantingen dienen volgens de regels van de kunst te gebeuren, zodanig dat de boomplantsoenen en de haagplanten ook wel degelijk goed kunnen bewortelen en kunnen aanslaan, en deze planten in de volgende groeiseizoenen normaal kunnen opgroeien en ontwikkelen".

Inzake de uitvoeringstermijn voor de opgelegde maatregelen wordt het volgende bepaald :

"- Aan de stopzetting van de onvergunde kappingen en rooiingen van bomen, hagen, groenelementen dient onmiddellijk gevolg te worden gegeven. Er mogen geen verdere kappingen of rooiingen nog doorgang vinden.

- De te verrichten heraanplantingen dienen te worden afgewerkt uiterlijk tegen 31 maart 2011".

Ook stelt de toezichhoudende ambtenaar in voormelde beslissing :

"Die dag, woensdag 17 februari 2010, hebben wij moeten constateren dat alle vernietigingen van waardevolle bomen en hagen al doorgevoerd waren, zodanig dat wij op dat ogenblik van vaststelling al te laat waren om desgevallend onmiddellijk mondeling bevel te kunnen geven om de vernielingen te beëindigen; de bomen en de hagen waren al omvergeworpen. Op dat ogenblik konden wij niemand, op het terrein zelf, aantreffen.

Vervolgens zijn wij herhaalde malen, op dezelfde woensdag 17 februari 2010, gaan aanbellen aan de boerderij Stroevenbos 1, 3790 Voeren om te zien of SIMONS Roger thuis was; namelijk omstreeks 11.30 uur, dan om 15.30 uur, en nog eens omstreeks 19.00 uur.

Ook op de volgende dag, donderdag 18 februari 2010, omstreeks 13.00 uur en 17.00 uur is ondergetekende boswachter WUYTACK Jan weer herhaalde malen aan de boerderij geweest.

Telkens was er niemand aanwezig, of tenminste niemand gaf enig teken van aanwezigheid.

Bovendien werd er getracht telefonisch contact op te nemen : er is woensdagavond 17 februari 2010 en donderdagavond 18 februari 2010 verschillende malen gebeld op het huistelefoonnummer 04/381 14 41 maar niemand kwam aan de lijn.

Het laat zich raden of deze grondeigenaar SIMONS Roger zich in feite ook effectief ophoudt in de Stroevenboshoeve, ofwel dat hij feitelijk verblijf zou houden elders op een ander verblijfsadres".

3.5. Op 24 februari 2010 wordt de verzoeker gehoord.

3.6. Met een brief van 4 maart 2010 wordt het proces-verbaal van de plaatselijke natuurinspectie met in bijlage de beslissing houdende bestuurlijke maatregelen aan de verzoeker toegestuurd.

3.7. Bij schrijven van 16 maart 2010 vraagt de verzoeker aan het Agentschap voor Natuur en Bos om in zijn contacten met de overheid de Franse taal te gebruiken en om een eensluidende Franse vertaling te krijgen van de stukken, in het bijzonder van de beslissing van 22 februari 2010 waarbij de bestuurlijke maatregelen worden opgelegd. Op dezelfde datum vraagt hij schriftelijk aan de procureur des Konings te Tongeren om het opsporingsonderzoek in het Frans voort te zetten.

3.8. De verzoeker stelt met een brief van 18 maart 2010 bij de bevoegde Vlaamse minister administratief beroep in tegen de opgelegde bestuurlijke maatregelen.

3.9. Via e-mail wordt aan de verzoeker op 6 april 2010 een Franse vertaling van de beslissing van 22 februari 2010 toegezonden.

3.10. Vervolgens wordt hem op 18 mei 2010 per post een voor eensluidend verklaard afschrift van de Franse versie van de beslissing van 22 februari 2010 toegezonden.

3.11. Op 19 mei 2010 wordt de verzoeker gehoord in het kader van de administratieve beroepsprocedure.

3.12. Bij schrijven van 25 mei 2010 wordt een nieuw voor eensluidend verklaard afschrift van de Franse vertaling van de beslissing van 22 februari 2010 aan de verzoeker toegezonden, ondertekend en met in de briefhoofding de "administratie-koptekst" in het Frans vertaald.

3.13. Op 18 juni 2010 verklaart de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur het beroep tegen de beslissing van 22 februari 2010 houdende het opleggen van bestuurlijke maatregelen, ongegrond.

Dit is het thans bestreden besluit dat als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat de toezichthoudend ambtenaren van het Agentschap voor Natuur en Bos op 17 februari 2010 op de kadastrale percelen 1ste afdeling, sectie C, nummers 1156a, 1167, 1168, 1170, 11634 en 1152 te 3790 Voeren volgende vaststellingen hebben gedaan in een aanvankelijk proces-verbaal d.d. 2 maart 2010 lastens beroepsindiener (TG.64J.H2.120011/10):

'Op 17 februari 2010 tijdens onze dienstronde stellen wij omstreeks 11:00 vast dat ter hoogte van de Stroevenboshoeve verschillende hagen, knotbomen en hoogstamfruitbomen omgeduwd zijn. De bomen zijn met wortel en al in 1 geheel uit de grond geduwd. Het betreft alle zeer oude en zeer landschappelijk en ecologisch waardevolle landschapselementen die onvervangbaar zijn.

- In totaal is op deze percelen meer dan 400 meter meidoornhaag gerooid. Sommige struiken hebben een omtrek van meer dan 1 meter wat er op wijst dat deze verschillende tientallen jaren oud zijn. Tussen de meidoorn stond er ook Sleedoorn, Hazelaar en Gewone vlier.
- Verder zijn er 2 knotwilgen gerooid (omtrek 450 cm en 500 cm), 5 knotessen (omtrek 285 cm, 260 cm, 330 cm, 330 cm en 265 cm) en 6 knothaagbeuken (omtrek 205 cm, 210 cm, 195 cm, 225 cm, 320 cm en 1 onbekend omdat de stam al verwijderd was). Deze grote onttrekken wijzen erop dat de meeste van deze bomen meer dan 100 jaar oud zijn.
- In een poel zijn een 3-tal stoven van wilgen gerooid.
- Tenslotte zijn er een 31 hoogstam fruitbomen gerooid. Deze bomen hadden een omtrek tussen 120 cm en 200 cm. Ook deze bomen zijn verschillende tientallen jaren oud.

De werken zijn uitgevoerd op eigendom van Simons Roger in zijn opdracht. Deze gronden zijn momenteel te koop via Notaris Binet Philippe, Rue de la Bel 51, 4880 Aubel. De illegale rooijingen werden uitgevoerd door loonwerker London Egide, doch volledig in opdracht van Simons Roger';

Overwegende dat de toezichthoudende ambtenaren op de dag van de vaststelling beroepsindiener niet konden bereiken:

'Op 17 februari konden wij niemand, op het terrein zelf, aantreffen. Vervolgens zijn wij herhaalde malen, op dezelfde woensdag 17 februari 2010, gaan aanbellen aan de boerderij Stroevenbos 1, 3790 Voeren om te zien of Simons Roger thuis was; namelijk omstreeks 11.30, dan om 15.30, en nog eens omstreeks 19.00 uur. Ook op de volgende dag, donderdag 18 februari 2010, omstreeks 13.00 uur en 17.00 uur is ondergetekende boswachter Wuytack Jan weer herhaalde malen aan de boerderij geweest. Telkens was er niemand aanwezig, of tenminste niemand gaf enig teken van aanwezigheid. Bovendien werd er getracht telefonisch contact op te nemen: er is woensdagavond 17 februari 2010 en donderdagavond 18 februari 2010 verschillende malen gebeld op het huistelefoonnummer 04/381.14.41, maar niemand kwam aan de lijn. Het laat zich raden of deze grondeigenaar Simons Roger zich in feite ook effectief ophoudt in de Stroevenbosshoeve, ofwel dat hij feitelijk verblijf zou houden elders op een ander verblijfsadres.';

Overwegende dat op basis van voormelde vaststellingen een besluit houdende bestuurlijke maatregelen werd opgesteld d.d. 22 februari 2010 waarin een staking van de werken en een herstel in de oorspronkelijke toestand werd opgelegd aan beroepsindiener;

Overwegende dat in het kader van het proces-verbaal op 24 februari 2010 de beroepsindiener is verhoord geweest door de toezichthoudend ambtenaren waarin hij het volgende verklaarde: 'Je suis propriétaire des parcelles en question et j'ai demandé à Egide London pour faire les travaux. Il a fait le travail pour moi. Il est parmi les candidates acheteurs. Ça fait trois ans que j'essaie de vendre les terrains et dans l'état qu'ils se trouvaient avec les vieux arbres et les

haies, je ne parvenais pas à les vendre. Je suis tout à fait d'accord pour replanter tous les arbres et toutes les haies qui étaient enlevés et même plus si c'est nécessaire. Le projet en cours est de vendre environ 23 hectares à un exploitant agricole et de garder 7 hectares tout autour des bâtiments. Alors toutes les nouvelles plantations seraient beaucoup mieux disposées autour des bâtiments. Moi personnellement, je n'ai pas la connaissance suffisante pour savoir quelles essences ou quels sont des arbres on doit replanter et j'ai d'ailleurs demandé à Mme. Miranda Bellemans de 'Regionaal Landschap Haspengouw en Voeren', son aide pour le choix de la nouvelle plantation. Eventuellement avec l'aide de votre administration.

J'ai été obligé de quitter la ferme de Stroevenbos parce que le VLM m'a fait savoir dès 2004 que mon permis d'exploitation ne serait pas prolongé après 2011. J'ai acheté en 2009 une autre exploitation agricole à Wallonie à Buissonville, Rue Gobinette 30, commune Rochefort, et je suis depuis fin 2009 en période de déménagement. Ce qui explique que je n'ai pas continué à exploiter deux fermes à 100 km. de distance.

J'ai occupé la ferme à Stroevenbos pendant 25 ans. Je me suis toujours conduit comme bon père de famille. Pendant cette période, je n'ai jamais enlevé un seul arbre ni aucune haie. Ce qui vient d'être fait a été fait à la demande des divers candidats acquéreurs pour la partie terrains agriculture. Et les candidates acquéreurs pour la partie bâtiments avec terrains demandent tous plus de plantations. Les délais que Mme. Bellemans m'a annoncé pour une demande officielle était très difficile à respecter dans mon cas.';

Overwegende dat deze percelen gelegen zijn in landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan;

Overwegende dat de Voerstreek zowel ecologisch, als landschappelijk, als toeristisch gezien bekend staat voor de aanwezigheid van kleine landschapselementen zoals hagen, hoogstamfruitbomen en solitaire knotbomen; dat het systematisch verdwijnen van deze natuurelementen vermeden moet worden;

Overwegende dat gerooide oude knotbomen onvervangbaar zijn; dat het meer dan 100 jaar duurt eer deze dezelfde omvang hebben; dat ook voor de oude hagen en oude fruitbomen het tientallen jaren zal duren eer deze van dezelfde ecologische en landschappelijke waarde zullen zijn;

Overwegende dat rond de Stroevenboshoeve de aanwezigheid van de Vroedmeesterpad en verschillende vleermuissoorten zijn vastgesteld; dat dit de ecologische waarde des te belangrijker maakt; dat de hagen en bomen een cruciaal habitat zijn voor deze soorten die beschermd zijn door bijlage IV van de Habitatrichtlijn 92/43EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna; dat deze soorten ook vermeld staan in bijlage II en III van het Decreet 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna Decreet Natuurbehoud);

Overwegende dat deze vastgestelde feiten een schending inhouden van artikel 13 van het Decreet Natuurbehoud en artikel 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 23 juli 1998 tot vaststelling van nadere regels ter uitvoering van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna Besluit Natuurbehoud);

Overwegende dat het verwijderen van knotwilgen, hagen en hoogstamfruitbomen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied het wijzigen is van kleine landschapselementen waarvoor volgens artikel 13 §5 Decreet Natuurbehoud en artikel 8 §2, 1° van het Besluit Natuurbehoud een natuurvergunning vereist is; dat het vaststaat dat beroepsindiener niet over een natuurvergunning beschikt;

Overwegende dat beroepsindiener aangeeft dat hij slechts 11 van de 348 bomen heeft gerooid en dit derhalve een kleine impact heeft op de natuur; dat hij dit heeft gedaan als normale onderhoudswerken en niet met de bedoeling om de natuur schade te berokkenen;

Overwegende dat in het proces-verbaal echter werd vastgesteld dat er 2 knotwilgen, 5 knotessen, 6 knothaagbeuken en 31 hoogstamfruitbomen gerooid zijn; dat deze vastgestelde schendingen wel degelijk ernstig zijn en hoedanook een schending inhouden van hoger vermelde bepalingen;

Overwegende dat beroepsindiener aangeeft dat de opgelegde herstelmaatregelen in verband met de heraanplanting van de bomen dermate zwaar zijn dat ze een bestraffend karakter en een hoge kost meebrengen;

Overwegende dat de uit te voeren heraanplanting van de bomen meer exemplaren telt dan degene die gerooid zijn; dat de opgelegde heraanplanting van de bomen toch gegrond is aangezien één gerooide oude knotboom niet kan vervangen worden door één nieuwe knotboom; dat men de indruk van het 'Bocagelandschap' wil herstellen dat gekenmerkt wordt door hagen, bomen en kleine landschapselementen; dat indien enkel het aantal gerooide bomen dient te worden heraangeplant het meer dan 30 jaar duurt vooraleer de natuurlijke situatie, zoals die bestond vóór de uitvoering van de onwettige werken door beroepsindiener, hersteld is;

Overwegende dat de herstelmaatregelen derhalve gericht zijn op het herstel van het leefmilieu en niet als straf voor beroepsindiener kunnen gekwalificeerd worden; dat beroepsindiener in zijn verhoor d.d. 24 februari zelf aangeeft bereid te zijn om nieuwe aanplantingen uit te voeren;

Overwegende dat beroepsindiener in zijn beroepsschrift bezwaar uit dat het besluit hem bekend gemaakt is in het Nederlands, dat hij evenwel woonachtig is in Voeren, een taalgrensgemeente en dat hij aldus in het Frans diende aangesproken te worden;

Overwegende dat conform artikel 36, §1, 1° van de Gewone Wet tot Hervorming van de Instellingen van 9 augustus 1980 (hierna: GWHI) het algemeen principe geldt dat de Vlaamse overheid het Nederlands hanteert in bestuurszaken; dat artikel 36, §2, eerste lid GWHI een nuance aanbrengt aan de algemene regel voor gemeenten waar een speciale taalregeling geldt; dat Voeren een gemeente is met een speciale taalregeling;

Overwegende dat conform artikel 36, §2, eerste lid GWHI de diensten van de Vlaamse Regering in gemeenten met een speciale regeling voor betrekkingen met particulieren de taalregeling moeten volgen die de Wet van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken oplegt aan de plaatselijke diensten van de gemeenten;

Overwegende dat uit artikel 13, §2, 2de lid van de Wet van 18 juli 1966 blijkt dat plaatselijke diensten van taalgrensgemeenten, wanneer zij een akte opstellen, dit doen in de taal van hun gebied maar dat een inwoner een vertaling

in het Frans met waarde van uitgifte of gelijkluidend afschrift kan bekomen zo hij of zij daarom verzoekt;

Overwegende dat het besluit d.d. 22 februari 2010 is verzonden op 4 maart 2010; dat uit het proces-verbaal van verhoor d.d. 24 februari 2010 blijkt dat beroepsindiener zich tijdens het verhoor wenste uit te drukken in de Franse taal; dat de beroepsindiener in het Frans werd verhoord;

Overwegende dat het feit dat het verhoor gebeurde in het Frans het gevolg is van de Wet van 12 maart 1998 tot verbetering van de strafrechtspleging in het stadium van het opsporingsonderzoek en het gerechtelijk onderzoek (Wet Franchimont); dat deze wet voorschrijft dat indien de ondervraagde persoon zich in een andere taal dan die van de procedure wenst uit te drukken, ofwel een beroep wordt gedaan op een beëdigd tolk, ofwel zijn verklaringen worden genoteerd in zijn taal;

Overwegende dat het proces-verbaal van verhoor gebeurde in het Frans; dat dit niet wegneemt dat de procedure van het besluit houdende bestuurlijke maatregel in principe in het Nederlands verloopt tenzij de betrokkene expliciet verzoekt om in het Frans behandeld te worden conform artikel 13, §2, 2de lid van de Wet van 18 juli 1966;

Overwegende dat beroepsindiener op 16 maart 2010 een verzoek heeft gericht aan de toezichthoudend ambtenaren om het besluit houdende bestuurlijke maatregelen te vertalen; dat toezichthoudend ambtenaren dit verzoek hebben ingewilligd en beroepsindiener deze vertaling heeft ontvangen op 6 april 2010;

Overwegende dat de vertaling, ontvangen op 6 april 2010, verzonden is via e-mail en het besluit niet ondertekend was door de toezichthouders, alsook de 'administratieve hoofding' niet vertaald was; dat het besluit daarom niet kan beschouwd worden als een vertaling met waarde van uitgifte of gelijkluidend afschrift; dat toezichthoudend ambtenaren wel een ondertekende vertaling, alsook de vertaling van de 'administratieve hoofding', met waarde van uitgifte hebben verstuurd naar beroepsindiener op 25 mei 2010;

Overwegende dat beroepsindiener niet kan aanvoeren dat het besluit houdende bestuurlijke maatregelen nietig is omdat het niet in de franse taal werd opgesteld; dat de vertaling dient te worden opgemaakt uiterlijk binnen de beroepstermijn en dat dit in casu is gebeurd;

Overwegende dat beroepsindiener aangeeft dat hij niet gehoord is geweest in het kader van het opleggen van het besluit houdende bestuurlijke maatregel en daardoor het vermoeden van onschuld is geschonden;

Overwegende dat de procedure tot oplegging van een bestuurlijke maatregel niet voorschrijft om de (vermoedelijke) overtreder te horen; dat de toezichthoudend ambtenaren de beroepsindiener toch verscheidene keren hebben trachten te contacteren, maar dit zonder gevolg bleef; dat de rechtspraak van de Raad van State bovendien bevestigt dat van de hoorplicht kan worden afgeweken wanneer de bestuurde niet binnen een redelijke termijn kan worden bereikt, op voorwaarde dat dit wordt aangetoond met concrete aanwijzingen.

Overwegende dat desondanks de mogelijkheid van af te wijken van de hoorplicht in het kader van de procedure tot oplegging van een bestuurlijke maatregel de beroepsindiener toch gehoord is d.d. 24 februari 2010 in het kader van het proces-verbaal; dat beroepsindiener toegaf dat hij opdracht heeft

gegeven om de bomen en hagen te verwijderen; dat de bestuurlijke maatregel pas op 4 maart 2010 is verzonden; dat toezichthoudende ambtenaren op datum van verzending derhalve zeker waren dat beroepsindiener zich had schuldig gemaakt aan de desbetreffende feiten; dat het vermoeden van onschuld niet geschonden is;

Overwegende dat beroepsindiener bezwaar uit op het bewijs van toezichthoudend ambtenaren over de verkoop van zijn gronden verkregen van notaris Binet;

Overwegende dat de toezichthoudend ambtenaar zich hiervoor had geïnformeerd bij het gemeentebestuur van Voeren; dat het gemeentebestuur meende te weten, uit het openbaar gerucht, dat het bij kantoor van notaris Binet in de verkoopaanbiedingen stond; dat toezichthoudend ambtenaar rechtstreeks telefonisch contact heeft gehad met notaris Binet waarbij de notaris persoonlijk mondeling bevestigde dat het landgoed te koop stond, mar dat het nog niet verkocht geraakt was en dat beroepsindiener nog steeds de eigenaar was; dat de verkregen informatie aldus niet als illegaal kan beschouwd worden;

Overwegende dat bovendien beroepsindiener in zijn verhoor d.d. 24 februari 2010 er geen geheim van maakte dat hij zijn gronden wou verkopen; dat hij zelf stelt de feiten te hebben gepleegd met het oog op meer kans van verkoop van zijn gronden".

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verwerende partij de opgeworpen exceptie in verband met de tijdigheid van het beroep niet te handhaven.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 16.4.17, derde lid, van het milieubeleidsdecreet.

Tussen het instellen van het administratief beroep op 18 maart 2010 en het nemen van de thans bestreden beslissing zou meer dan negentig kalenderdagen zijn verlopen, zodat op grond van voormelde bepaling de

bestuurlijke maatregelen, bij gebrek aan een tijdige beroepsbeslissing, op 18 juni 2010 zijn vervallen.

6. De verwerende partij antwoordt dat niet het verzenden van het beroepschrift de beslissingstermijn van negentig dagen doet ingaan, maar wel de ontvangst ervan en dat te dezen het beroepschrift op 24 maart 2010 werd ontvangen op het kabinet van de minister en door de afdeling Milieuhandhaving, Milieuschade en Crisisbeheer op 27 maart 2010, zodat het bestreden besluit tijdig werd genomen.

7. De verzoeker repliceert dat het beroepschrift per aangetekend schrijven verzonden is op 18 maart 2010 en door de verwerende partij ontvangen is op 19 maart 2010 en dat de datum van ontvangst door de afdeling Milieuhandhaving, Milieuschade en Crisisbeheer niet relevant is.

Beoordeling

8. Artikel 16.4.17 van het milieubeleidsdecreet luidt als volgt :

"Tegen het besluit houdende bestuurlijke maatregelen kan de vermoedelijke overtreder beroep indienen bij de minister.

Op straffe van onontvankelijkheid wordt het beroep binnen een termijn van veertien dagen vanaf de kennisgeving van het besluit houdende de bestuurlijke maatregelen ingediend. Het beroep schorst het besluit houdende bestuurlijke maatregelen niet.

Binnen een termijn van negentig dagen na de ontvangst van het beroep wordt erover uitspraak gedaan. Mits hiervan kennis wordt gegeven aan de vermoedelijke overtreder en de persoon die de bestuurlijke maatregelen heeft opgelegd, kan de minister die termijn eenmalig verlengen met negentig dagen. Bij gebrek aan een tijdige beslissing vervallen de bestuurlijke maatregelen.

De Vlaamse Regering regelt de verdere voorwaarden van het beroep".

Uit deze bepaling volgt dat de termijn van negentig dagen om uitspraak te doen over het beroep aanvangt daags na de ontvangst van het beroepschrift.

9. Te dezen heeft de verzoeker zijn beroepschrift tegen de beslissing van 22 februari 2010 verzonden op 18 maart 2010, hetgeen wordt bevestigd in het bestreden besluit. Uit het administratief dossier blijkt dat het beroepschrift van de verzoeker verzonden werd aan het adres van het departement Leefmilieu. Van de datum van ontvangst van het beroepschrift op het adres van het departement Leefmilieu is echter geen bewijs voorhanden, hoewel de verzoeker volhardt dat die ontvangst op 19 maart 2010 heeft plaatsgevonden.

Naar analogie met het in artikel 53bis van het gerechtelijk wetboek bepaalde, begint ten aanzien van de geadresseerde, wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief, de termijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, behoudens tegenbewijs. Zoals hiervoor werd aangegeven wordt niet betwist dat het beroepschrift aangetekend werd verzonden op 18 maart 2010. De beslissingstermijn van negentig dagen wordt dan ook geacht te zijn ingegaan de derde werkdag na die datum. Aldus is het bestreden besluit binnen die vervalltermijn genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

10. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 56, § 1, eerste en tweede lid, van de op 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, doordat het bestreden besluit enkel in het Frans is gesteld, terwijl eentaligheid van een ministerieel besluit slechts mogelijk is wanneer het uitsluitend betrekking heeft hetzij op het Nederlandse of op het Franse taalgebied, hetzij op een van de taalkaders of rollen van de diensten bedoeld in de artikelen 39 tot 47 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken. Bovendien merkt de verzoeker op dat de datum, zijnde

een essentieel bestanddeel van een ministerieel besluit, gesteld is in het Nederlands, net zoals de zegel.

11. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat het bestreden besluit zowel in het Nederlands als in het Frans is gesteld, maar dat aan de verzoeker de Franse versie werd overgemaakt, conform zijn verzoek. Daarnaast stelt zij dat de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken niet van toepassing zijn op het bestreden besluit, aangezien de Vlaamse minister bevoegd voor Leefmilieu geen "gecentraliseerde (of) gedecentraliseerde openbare dienst(...) van de Staat" is zoals bedoeld in artikel 1, § 1, van voormelde wetten. De verwerende partij merkt op dat de "koninklijke en ministeriële besluiten" waarvan sprake in artikel 56, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken enkel betrekking hebben op het federale niveau, hetgeen volgens haar wordt bevestigd door artikel 56, § 2, van voormelde wetten, dat bepaalt dat "(d)e Duitse vertaling van de koninklijke en ministeriële besluiten afkomstig van de federale overheid (...) in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt (wordt) binnen een redelijke termijn na de bekendmaking ervan in het Nederlands en in het Frans". De omstandigheid dat zowel in de Nederlandse als in de Franse versie van het bestreden besluit de datum in het Nederlands is vermeld, kan volgens de verwerende partij niet leiden tot de nietigheid van de Franse versie, aangezien dit een minieme materiële vergissing betreft waardoor de verzoeker geen enkel nadeel heeft ondervonden.

12. De verzoeker betwist in zijn memorie van wederantwoord de stelling van de verwerende partij dat artikel 56, § 1, van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken enkel van toepassing is op koninklijke en ministeriële besluiten op het federale niveau omdat het Vlaamse Gewest van rechtswege de rechtsopvolger is van de Belgische Staat en als dusdanig gehouden is tot dezelfde rechten, plichten en normen als haar rechtsvoorganger in de materies welke haar door de staatshervorming werden overgedragen, waaronder leefmilieu. Ook stelt de verzoeker dat de vergelijking met de besluiten, genomen in het kader van de Duitstalige gemeenschap, niet pertinent is. Voorts betoogt hij dat hij wel

degelijk belang heeft om op te komen tegen een ministerieel besluit dat niet taalconform is, dat hem persoonlijk aanbelangt en dat hem nooit een ministerieel besluit, gesteld in het Nederlands, genotificeerd is, hetgeen de verwerende partij niet ontkent. Hij wijst erop dat de datumvermelding van het in het Frans gestelde bestreden besluit niet taalconform is, hoewel zij essentieel is voor de beoordeling van onder meer artikel 16.4.17, derde lid, van het milieubeleidsdecreet, dat ook het zegel niet taalconform is, terwijl dit essentieel is voor de beoordeling van de authenticiteit van het besluit en dat bovendien het taalgebruik onverstaanbaar is, waar het beroep "infondé" wordt verklaard.

13. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker dat de niet-taalconformiteit van een datumvermelding niet kan worden "gebanaliseerd" tot een louter materiële vergissing en dat van een zorgvuldige overheid minstens mag worden verwacht dat zij in dossiers met betrekking tot taalgrensgemeenten essentiële vermeldingen zoals een datum op hun taalconformiteit controleert.

Beoordeling

14. Overeenkomstig artikel 56, § 1, eerste lid, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966, worden de koninklijke en ministeriële besluiten gesteld in het Nederlands en in het Frans. Te dezen wordt het taalgebruik evenwel niet geregeld door voornoemde bepaling, maar wel door de artikelen 35 en volgende van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, die, wat de gemeenten met een speciale taalregeling betreft, verwijzen naar de taalregeling die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten.

Uit het middel blijkt niettemin duidelijk dat de verzoeker de taalwetgeving geschonden acht die volgens hem inhoudt dat het bestreden besluit ook in het Nederlands moest worden gesteld. Die kritiek mist evenwel feitelijke

grondslag. Uit de gegevens van de zaak blijkt immers dat het bestreden besluit zowel in het Nederlands als in het Frans werd gesteld.

Hoewel de taalwetgeving in bestuurszaken van openbare orde is en iedere overtreding ervan, desnoods ambtshalve door de Raad van State mag worden opgeworpen, moet die overtreding betrekking hebben op een substantieel onderdeel van de besluitvorming. De aangevoerde miskennis van de taalwetgeving moet de besluitvorming op wezenlijke wijze hebben beïnvloed of verhinderd hebben dat die werd beïnvloed. In redelijkheid wordt niet aangenomen dat de op de Franse versie van het bestreden besluit aangebrachte datumvermelding en zegel, van wezenlijke invloed is geweest op de besluitvorming.

Het tweede middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

15. In een derde middel roept de verzoeker de schending in van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In de eerste plaats wijst hij erop dat de bestuurlijke maatregelen reeds genomen waren op het ogenblik dat hij gehoord werd in het kader van de beroepsprocedure. Daarnaast stelt hij dat zijn verhoor in het kader van de beroepsprocedure in geen enkel opzicht "adequaat, nuttig en pertinent" was. In dat verband zet hij uiteen dat het dossier dat met het oog op zijn verhoor consulteerbaar was geen enkel stuk in het Frans bevatte en dat zijn verhoor gebeurde door ambtenaren die noch bevoegd noch gekwalificeerd waren om hem te horen en te begrijpen in het Frans, wat resulteerde in het niet in de besluitvorming betrekken van zijn dienstige en pertinente argumenten, onder meer inzake zijn eigendomsrecht. De verzoeker stelt, met verwijzing naar artikel 12 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, dat de Vlaamse overheid in haar relatie tot de bestuurde te dezen dezelfde plichten op het

vlak van taalgebruik had als de plaatselijke diensten van een taalgrensgemeente. Voorts betoogt de verzoeker dat het bestreden besluit op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen omdat niet werd onderzocht wie de eigenaar is van de betrokken percelen en dat hij zelf op 17 februari 2010 alleszins niet langer de eigenaar was van de percelen en dus onmogelijk het voorwerp kon zijn van een bestuurlijke maatregel. Ten slotte stelt hij dat een bestuurlijke maatregel werd opgelegd op grond van een initieel proces-verbaal waarin reeds aan het openbaar ministerie te Tongeren werd gevraagd om herstelmaatregelen te bevelen.

16. De verwerende partij antwoordt dat, op artikel 62, § 4, van het besluit van de Vlaamse regering van 12 december 2008 tot uitvoering van titel XVI van het milieubeleidsdecreet na, geen enkele bepaling voorziet in een hoorplicht en dat, wanneer de feiten vaststaan en voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn, het horen van de betrokkene zinloos is en niet verplicht. Bovendien stelt zij dat de verzoeker voldoende de mogelijkheid is geboden om zijn argumenten en bewijsstukken over te maken, aangezien hij op 24 februari 2010, voorafgaand aan de bestuurlijke maatregelen, gehoord is door een natuurinspecteur en een boswachter van het Agentschap voor Natuur en Bos, op 18 maart 2010 een administratief beroepschrift heeft ingediend en op 19 mei 2010 gehoord is in het kader van de administratieve beroepsprocedure. Ook wijst zij op het dringend karakter van de bestuurlijke maatregelen teneinde bijkomende milieuschade te vermijden en op het feit dat zij de verzoeker aanvankelijk op alle mogelijke manieren, doch uiteindelijk tevergeefs, heeft geprobeerd te contacteren. Wat betreft verzoekers bewering dat hij op 17 februari 2010 geen eigenaar meer was van de betrokken percelen, betoogt zij dat de verzoeker tijdens zijn verhoor op 24 februari 2010 het tegenovergestelde heeft verklaard, dat een eigendomsoverdracht haar pas kan worden tegengesteld bij de overschrijving van de authentieke akte en dat niet is vereist dat de verzoeker eigenaar zou zijn van de betrokken percelen opdat hem bestuurlijke maatregelen zouden kunnen worden opgelegd, aangezien hij niet betwist dat de werkzaamheden werden uitgevoerd in zijn opdracht. Voorts stelt de verwerende partij dat de verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om in het kader van de hoorplicht het dossier in te zien, hoewel dit niet

is voorgeschreven. Zij zet uiteen dat de verzoeker over alle nuttige documenten in het Frans kon beschikken, daar het dossier was samengesteld uit het initieel proces-verbaal van 17 februari 2010, het proces-verbaal van verhoor in het Frans, de beslissing houdende het opleggen van bestuurlijke maatregelen en het schrijven van 6 april 2010 waarbij aan de verzoeker de vertaling van laatstgenoemd besluit werd meegedeeld. Zij stelt dat een proces-verbaal niet onderworpen is aan de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, maar wel aan de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zodat, ingevolge het schriftelijk verzoek tot taalwijziging ingediend door de verzoeker op 16 maart 2010 bij het openbaar ministerie, het vooronderzoek werd voortgezet in de aangevraagde taal, doch zichzelf niet verplicht was om het proces-verbaal te vertalen.

17. De verzoeker dupliceert dat de verwerende partij, door hem uit te nodigen op een hoorzitting in het kader van de beroepsprocedure, zelf heeft aangegeven dat een hoorplicht bestaat, dat het horen van een vermeende overtreder slechts zinvol is wanneer de maatregel nog niet is genomen, dat de verklaringen tijdens het verhoor door de plaatselijke agenten van het Agentschap voor Natuur en Bos hem in de mond zijn gelegd en dat hij ze nooit heeft ondertekend omdat hij de afhandeling van zijn dossier in het Frans wenste. Hij wijst op artikel 36, §§ 1 tot 3, van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen dat verwijst naar artikel 12 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken en dat inhoudt dat de ambtenaren de taalkeuze van de vermoedelijke overtreder dienen te respecteren en diens taal dienen te begrijpen.

Beoordeling

18. In zoverre de verzoeker de hoorplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht omdat hij niet werd gehoord voorafgaand aan de in eerste aanleg genomen beslissing van 22 februari 2010, is het middel onontvankelijk.

De beroepsmogelijkheid, waarin artikel 16.4.17 van het milieubeleidsdecreet voorziet, is immers een georganiseerd administratief beroep met devolutieve werking. Dit betekent dat de Vlaamse minister van Leefmilieu zich een eigen oordeel moet vormen over de zaak en deze definitief beslecht door een beslissing die volledig in de plaats komt van de beslissing in eerste aanleg zodat laatstgenoemde beslissing geen rechtsgevolgen meer heeft. Er moet dan ook geen acht meer geslagen worden op mogelijke onregelmatigheden waarmee de procedure in eerste aanleg zou zijn behept, aangezien eventuele onregelmatigheden in de procedure in eerste aanleg worden gedekt door de beslissing in graad van beroep.

19. In het kader van de administratieve beroepsprocedure werd de verzoeker gehoord op 19 mei 2010. De verzoeker betwist niet dat naar aanleiding van die hoorzitting een dossier consulteerbaar was dat samengesteld was uit het aanvankelijk proces-verbaal van 17 februari 2010, het proces-verbaal van het verhoor in het Frans van 24 februari 2010, de beslissing van 22 februari 2010 houdende het opleggen van bestuurlijke maatregelen en het schrijven van het Agentschap voor Natuur en Bos van 6 april 2010 waarbij aan de verzoeker de Franse vertaling van laatstgenoemde beslissing werd toegezonden. De verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig zou zijn geweest bij de samenstelling van het ter inzage gelegde dossier waardoor hij zich tijdens de hoorzitting niet naar behoren heeft kunnen verdedigen.

20. In zijn beroepsschrift heeft de verzoeker geen argumenten aangevoerd omtrent het eigendomsrecht van de betrokken percelen, noch zijn er aanwijzingen dat hij op de hoorzitting van 19 mei 2010 zou hebben betwist eigenaar te zijn geweest van de betrokken percelen op het ogenblik van de feiten. Integendeel heeft de verzoeker tijdens zijn verhoor op 24 februari 2010 verklaard eigenaar te zijn, zoals blijkt uit het proces-verbaal van dat verhoor.

21. De verzoeker zet niet concreet uiteen op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht werden geschonden door het loutere feit

dat ook aan het openbaar ministerie te Tongeren werd gevraagd om herstelmaatregelen te nemen.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

22. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van "het onpartijdigheidsbeginsel en het vermoeden van onschuld als algemeen rechtsbeginsel van openbaar bestuur", doordat de genomen bestuurlijke maatregel in wezen een zware straf is, opgelegd door vooringenomen ambtenaren die zowel rechter als partij zijn, terwijl artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna : EVRM) een onpartijdige rechtbank met onpartijdige magistraten waarborgt.

23. De verwerende partij werpt vooreerst op dat het middel de nodige duidelijkheid ontbeert. Daarenboven stelt zij dat de opgelegde herstelmaatregelen onmogelijk als een strafrechtelijke sanctie kunnen worden beschouwd, daar zij gericht zijn op het herstel van het leefmilieu en niet op de bestraffing van de verzoeker.

24. De verzoeker benadrukt in zijn laatste memorie dat artikel 6 van het EVRM van directe toepassing is in de interne rechtsorde en dat de opgelegde maatregel beantwoordt aan de notie "straf" zoals omschreven in die bepaling. Dat de genomen maatregel "reparatoire" gevolgen zou hebben, betekent volgens de verzoeker niet dat het om geen straf zou gaan, temeer wanneer rekening wordt gehouden met de uitermate zware financiële impact van de opgelegde maatregel.

Beoordeling

25. Blijkens de Memorie van toelichting bij het decreet van 21 december 2007 tot aanvulling van het milieubeleidsdecreet met een titel XVI "Toezicht, handhaving en veiligheidsmaatregelen" is het bij bestuurlijke maatregelen, zoals te dezen opgelegd, "niet zozeer de bedoeling om de overtreder in persoon te raken, dan wel om een einde te stellen aan een milieu-inbreuk of milieumisdrijf, zijn gevolgen geheel of gedeeltelijk ongedaan te maken en herhaling ervan te voorkomen" (St. VI. Parl., nr. 1249/1, 2006-2007, p. 14). Dergelijke maatregelen zijn aldus gericht op de bescherming en het herstel van het leefmilieu en hebben geen repressief of bestraffend oogmerk.

26. Naar luid van artikel 6.1 van het EVRM heeft eenieder bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen recht op onder meer een behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie. De waarborgen die artikel 6.1 van het EVRM aldus biedt voor een eerlijk proces door een onafhankelijke en onpartijdige "rechterlijke instantie" zijn van toepassing op gerechtelijke procedures, en kunnen niet betrokken worden, zoals te dezen, op een beslissing van een administratieve overheid die niet optreedt als rechtsprekende instantie, maar als orgaan van actief bestuur. Voor dergelijke beslissingen volstaat het hoe dan ook dat uiteindelijk een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie met volle rechtsmacht die aan de bij artikel 6 van het EVRM gestelde vereisten voldoet. Met de mogelijkheid om bij de Raad van State een annulatieberoep in te stellen - mogelijkheid die de verzoeker te dezen effectief heeft benut - wordt tegemoetgekomen aan de door artikel 6 van het EVRM vereiste proceswaarborgen. De Raad van State - wiens onafhankelijkheid en onpartijdigheid door de verzoeker overigens niet worden betwist - is immers bevoegd om zich over alle door de verzoeker aangevoerde wettigheidsbezwaren tegen het bestreden besluit uit te spreken. Daarbij oefent de Raad van State een controle in rechte en in feite uit, met inbegrip van de toepassing van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het onpartijdigheidsbeginsel. Dienvolgens heeft de verzoeker de mogelijkheid om voor de Raad van State aan te

tonen dat de bestreden rechtshandeling niet is genomen door een onpartijdig orgaan.

27. De beschuldiging van subjectieve, persoonlijke partijdigheid van een bestuur of bestuurder kan slechts worden aangenomen indien zij gewettigd voorkomt. Het komt aan diegene die zich door een bepaald besluit benadeeld voelt toe om aan de hand van concrete en precieze feiten een partijdige opstelling van het bestuur aannemelijk te maken. De verzoeker laat volledig na dergelijke concrete en precieze feiten aan te voeren.

Het vierde middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

28. In een vijfde middel voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht. Hij stelt dat zijn argumenten en middelen "onder andere ontwikkeld in zijn verzoekschrift tot administratief beroep, (niet) werden (...) beantwoord".

29. De verwerende partij werpt ten aanzien van verzoekers kritiek de exceptie "obscuri libelli" op.

30. De verzoeker repliceert dat uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat zijn argumenten, zoals onder meer geformuleerd tijdens de hoorzitting, bij de besluitvorming werden betrokken.

Beoordeling

31. Overeenkomstig artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling

bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna : algemeen procedurereglement) dient de verzoekende partij in het verzoekschrift een uiteenzetting te geven van de middelen die zij tot staving van het beroep tot nietigverklaring aanvoert.

Onder een middel in de zin van artikel 2, § 1, 3°, van het algemeen procedurereglement wordt verstaan, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of rechtsbeginsel en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing is geschonden.

De vereiste om een middel voldoende duidelijk en nauwkeurig te formuleren strekt er toe het tegensprekelijke karakter van de schriftelijke procedure en de rechten van verdediging van de verwerende partij te waarborgen. Het komt overigens niet aan de Raad van State toe om uit een juridisch niet onderbouwde uiteenzetting zelf middelen te construeren die voldoen aan de vereiste van het algemeen procedurereglement.

32. De verzoeker poneert op algemene wijze dat zijn argumenten ontwikkeld in het beroepschrift - in de memorie van wederantwoord breidt hij dit uit tot de argumenten geformuleerd op de hoorzitting - niet werden beantwoord in het bestreden besluit. Hij laat na concreet toe te lichten om welke argumenten het precies gaat en maakt het voor de Raad van State aldus onmogelijk zijn kritiek ten gronde te onderzoeken.

Het vijfde middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,
Carlo Adams,
Peter Sourbron,

waarnemend kamervoorzitter,
staatsraad,
staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys